DOMSTOLENS DOM (ANDEN AFDELING)
AF 30. MAJ 1973 [1]

Robert De Greef
mod Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

Sag 46/72

Sammendrag

1. *Tjenestemænd — Ansættelsesmyndighed — Beføjelser — Udøvelse — Måder — Sagsfordeling — Afvigelser — Subdelegation — Antagelse til realitetsbehandling — Betingelser*
   (Kommissionens afgørelse af 26. februar 1971, artikel 5)
2. *Tjenestemænd — Disciplinærregler — Forfølgning — Retsakter — Underskrift ved disciplinærrådets formand — Antagelse til realitetsbehandling*
   (Tjenestemandsvedtægtens bilag IX, artiklerne 8 og 9)
3. *Tjenestemænd — Disciplinærregler — Sanktion — Forseelsens grovhed — Disciplinærmyndighed — Skønsbeføjelse — Domstolen — Kontrolbeføjelse — Grænser*
   (Tjenestemandsvedtægtens artikler 87 og 91)

1. En subdelegation eller afvigelse fra de kriterier, som Kommissionen har fastlagt i sin afgørelse af 26. februar 1971 for den interne sagsfordeling, kan kun bevirke ugyldighed af en retsakt, der er udfærdiget af administrationen, når der er fare for, at retsakten gør indgreb i de garantier, der er indrømmet tjenestemændene i henhold til vedtægten eller i henhold til principperne for god ledelse inden for personaleadministration.

2. Det forhold, at disciplinærrådets formand har underskrevet de forskellige retsakter vedrørende den disciplinære forfølgning, udgør blot en normal udøvelse af hans kompetence, der omfatter beføjelsen til at attestere procedurens rigtige forløb og til at gøre rådets retsakter autentiske.

3. Når der er ført bevis for de handlinger, sagsøgeren lægges til last, tilkommer det disciplinærmyndigheden at vælge den hertil svarende sanktion. Domstolen kan ikke sætte sin vurdering i stedet for disciplinærmyndighedens undtagen i tilfælde af klar overskridelse af skønnets grænser eller magtfordrejning.

I sag nr. 46/72

ROBERT DE GREEF, tidligere tjenestemand ved Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, med bopæl i Saint-Josse-ten-Noode Bruxelles, repræsen-

1 — Processprog: Fransk.

teret af Philippe Nimal, advokat ved Cour d'appel i Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg på advokat Jacques Mersch' kontor, 11a, boulevard Prince Henri,

sagsøger,

mod

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER, repræsenteret af sin juridiske rådgiver Louis de la Fontaine, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg hos dens juridiske rådgiver Emil Reuter, 4, boulevard Royal,

sagsøgt,

angående et krav om annullation af afgørelsen om sagsøgerens suspension, af den udtalelse, der er fremsat om ham af disciplinærrådet, og af den afgørelse, hvorved han afskedigedes fra sine funktioner, samt en anmodning om skadeserstatning,

afsiger

DOMSTOLEN (anden afdeling)

sammensat af: afdelingsformanden, P. Pescatore (refererende), dommerne, M. Sørensen og A. J. Mackenzie Stuart,

generaladvokat: A. Trabucchi
justitssekretær: A. Van Houtte

følgende

DOM

Faktiske og retlige omstændigheder

I — Sagsfremstilling

Robert De Greef, der er belgisk statsborger, blev den 25. september 1959 ansat ved Kommissionen for EØF som betjent.

Efter at en afgørelse om ophævelse af hans ansættelseskontrakt af 28. juni 1963 var blevet annulleret ved Domstolens (anden afdelings) dom af 1. juli 1964 (sag nr. 80/63, Rec. 1964, s. 767), genoptog De Greff sine funktioner som receptionsbetjent i direktoratet for »bygninger og indre tjeneste« (konferencetjeneste) den 13. juli 1964.

Den 21. januar 1965 blev han fastansat i lønklasse D 2, løntrin 1.

En tjenestemand fra »ansættelses«-afdelingen sendte den 9. december 1971 Kommissionens personaledirektør en rapport vedrørende fremgangsmåden ved ansættelsen af en midlertidig ansat.

Det fremgik af denne rapport, at De Greef har bistået en anden tjenestemand ved Kommissionen, Giuseppe Drescig, som har afpresset den pågældende et pengebeløb for at skaffe ham ansættelse ved Kommissionen.

En tjenestemand fra Kommissionens sikkerhedskontor udfærdigede den 20. december 1971 efter anmodning fra dettes ledelse en rapport om den undersøgelse, kontoret havde foretaget vedrørende De Greefs og Drescigs optræden.

Direktøren for sikkerhedskontoret afleverede den 21. december 1971 denne rapport til generaldirektøren for personale og administration.

I følgeskrivelsen gav direktøren udtryk for, at De Greef efter hans opfattelse havde gjort sig skyldig i medvirken til bedrageri med den skærpende omstandighed, at han var ansat som tjenestemand ved Kommissionen.

Chefen for Kommissionens afdeling for »personlige rettigheder« foretog den 4. januar 1972 under udøvelse af det mandat, han havde fået af personaledirektøren den 22. december 1971, høringen af De Greef i henhold til tjenestemandsvedtægtens artikel 87.

Personaledirektøren rejste i sin egenskab af ansættelsesmyndighed den 11. januar 1972 sag for disciplinærrådet vedrørende De Greef i medfør af tjenestemandsvedtægtens bilag IX, artikel 1.

Ved personaldirektørens afgørelse af 11. januar 1972, som blev bekendtgjort samme dag, blev De Greff suspenderet fra tjenesten, idet man i henhold til vedtægtens artikel 88 tilbageholdt halvdelen af hans grundløn med virkning fra den 12. januar 1972.

Disciplinærrådet holdt møde den 28. og 29. februar samt den 6. og 7. marts 1972.

Under disse møder har rådet især beskæftiget sig med høringen af De Greef, der var bistået af sin advokat, samt høring af Drescig og flere vidner.

Under dets sidste møde den 7. marts 1972 udsendte disciplinærrådet en begrundet udtalelse, i følge hvilken man fandt det stemmende med en retfærdig afgørelse af sagen at anvende afskedigelsessanktionen mod De Greeef i forbindelse med fratagelse af retten til pension.

Denne udtalelse blev den 16. marts 1972 sendt til personaledirektøren.

Kommissionens generaldirektør for personale og administration foretog den 5. april 1972 høring af De Greef i henhold til vedtægtens bilag IX, artikel 7, 3. afsnit.

Generaldirektøren for personale og administration konstaterede i sin afgørelse af 14. april 1972, der blev bekendtgjort for den pågældende den 15. april særlig, at de Greef havde foreslået en uden for institutionen stående person at hjælpe ham med at blive ansat ved denne; han henvendte sig til Drescig for at bede denne om at hjælpe sig med dette forehavende; efter at have talt herom med Drescig meddelte han den pågældende de betingelser, som han hævdede var nødvendige for at indtræde i Kommissionens tjeneste, og som af Drescig var fastsat til betaling af et beløb på 12 000 BF; med henblik herpå havde han arrangeret et møde mellem sig selv, Drescig og ansøgeren; i løbet af dette møde havde han, mens den pågældende person var til stede, givet Drescig beløbet på 12 000 BF, hvoraf 3 000 BF senere er blevet tilbagebetalt; De Greef havde således misbrugt sin stilling som tjenestemand ved at få en uden for Kommissionen stående person til at tro, at denne ved betaling af et pengebeløb kunne blive ansat ved Kommissionen; med denne handling havde han gjort et meget alvorligt indgreb i Kommissionens anseelse; hans indsigelse om, at han kun havde til hensigt at hjælpe den pågældende person til at blive ansat i Kommissionens tjeneste, kunne ikke nedsætte den alvorlige karakter af de handlinger, han beskyldes for; disse udgør alvorlige forsømmelser af

de forpligtelser, der påhviler en tjenestemand ifølge vedtægten, særlig ifølge dens artikler 11, 1. afsnit og 12, 1. afsnit.

Som følge heraf besluttede generaldirektøren for personale og administration at afskedige De Greeef med virkning fra 1. maj 1972 uden nedsættelse eller fortabelse af retten til pension.

II — Retsforhandlinger

De Greef anlagde den 11. juli 1972 nærværende sag om annullation og erstatning.

Den skriftlige forhandling er forløbet normalt.

På grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten har Domstolen (anden afdeling) i medfør af procesreglementets artikler 43 og 95 ved kendelse af 27. oktober 1972 med henblik på den mundtlige forhandling besluttet at forene den foreliggende sag med den sag, som er anlagt af Drescig, og som har nr. 49/72.

Efter at have hørt generaladvokatens forslag til afgørelse har Domstolen (anden afdeling) besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisførelse.

Parterne har afgivet mundtlige indlæg i retsmødet den 22. marts 1973.

Generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 5. april 1973.

III — Parternes påstande

Sagsøgeren nedlægger påstand om, at Domstolen

— annullerer den afgørelse, der er truffet af personaledirektøren den 11. januar 1972, disciplinærrådets udtalelse af 7. marts 1972 og afskedigelsesbeslutningen af 14. april 1972;

— dømmer Kommissionen til betaling af et beløb på 30 000 BF som skadeserstatning;

— dømmer Kommissionen til at afholde sagsomkostningerne.

Kommissionen nedlægger påstand om, at Domstolen

— afsiger frifindelsesdom;

— dømmer sagsøgeren til at afholde sagsomkostningerne.

IV — Parternes søgsmålsgrunde, indsigelser og andre anbringender

Parternes søgsmålsgrunde, indsigelser og andre anbringender kan sammenfattes således:

A — Vedrørende sagens antagelse til realitetsbehandling

Generelt set bestrider *Kommissionen* ikke, at sagen kan antages til realitetsbehandling, selv om der ikke i forvejen er indbragt en klage som bestemt i den nye udformning af tjenestemandsvedtægtens artikel 91, stk. 2, der trådte i kraft den 1. juli 1972. Rådets forordning nr. 1473/72 af 30. juni 1972, som ændrer vedtægten, blev faktisk først offentliggjort i Tidende den 16. juli 1972, dvs. efter at sagerne var anlagt.

Det er imidlertid på sin plads at bemærke, at sagen ikke blot er rettet mod disciplinærrådets udtalelse og afskedigelsesbeslutningen men også mod afgørelsen om suspension af 11. januar 1972. Denne afgørelse var imidlertid ikke blot en simpel forberedende retsakt men en selvstændig afgørelse, som kunne indeholde et klagepunkt; den kunne altså have været genstand for en klage eller en retssag før den 12. april 1972. Dette har den imidlertid ikke været, og sagen kan således ikke antages til realitetsbehandling for så vidt den er rettet mod afgørelsen om sagsøgerens suspension.

Afvisningsindsigelserne vedrører ufravigelige retsprincipper, og det forhold, at én af parterne ikke er interesseret i at fremkomme med en sådan indsigelse, fritager ikke Domstolen for at undersøge

den. I øvrigt har i det foreliggende tilfælde annullationen af afskedigelsesbeslutningen og genindsættelsen af sagsøgeren ikke til følge, at der skal ske tilbagebetaling af de beløb, der er blevet tilbageholdt som følge af afgørelsen om suspensionen. Denne suspension forbliver i kraft, da den ikke længere kan være genstand for en udtrykkelig annullation fra Domstolens side. Man befinder sig ikke i den situation, der er omhandlet i vedtægtens artikel 88; der blev truffet afgørelse inden udløbet af fristen på 4 måneder, og annullationen af afskedigelsesbeslutningen vil få en ny frist til at løbe.

Sagsøgeren svarer, at Kommissionen i tilfælde af annullation af afskedigelsesbeslutningen skal genindsætte ham med alle deraf flydende retsvirkninger. Denne annullation bevirker, at der ikke er truffet nogen afgørelse om hans retsstilling inden udløbet af fristen på 4 mdr. fra den dag, hvor afgørelsen om suspensionen fik virkning, og at han i henhold til vedtægtens artikel 88, 4. afsnit ikke blot på ny skal modtage hele sit vederlag men også har krav på godtgørelse af de beløb, der er blevet tilbageholdt heri. Den indsigelse, Kommissionen fremsætter, er under disse omstændigheder uden praktisk betydning for sagens udfald.

I øvrigt har Domstolen fastslået (sag nr. 16/67, Labeyrie mod Kommissionen, dom af 11. juli 1968, Rec. 1968, s. 431), at den pågældende tjenestemand enten straks eller først ved forfølgningens afslutning kan anlægge sag mod foreløbige eller endelige afgørelser.

B — Vedrørende realiteten

1. Krænkelse af artikel 5 i Kommissionens beslutning af 26. februar 1971 samt af vedtægtens artikel 87, 2. afsnit

Sagsøgeren gør gældende, at den disciplinære forfølgning i medfør af vedtægtens artikel 87, 2. afsnit indledes på ansættelsesmyndighedens foranledning »efter høring af tjenestemanden«. Kommissionens beslutning af 26. februar 1971 om udøvelse af de beføjelser, der i tjenestemandsvedtægten er tillagt ansættelsesmyndigheden, bestemmer i artikel 5, at de beføjelser, der ved artikel 87, 2. afsnit, andet pkt. er tillagt ansættelsesmyndigheden (forudgående høring og indledning af disciplinær forfølgning), for så vidt angår tjenestemænd i kategorierne C og D udøves af personaledirektøren. I dette tilfælde havde personaledirektøren imidlertid bemyndiget en anden tjenestemand til at foretage den forudgående høring af sagsøgeren. En sådan delegation er ikke lovlig, da den klart strider mod den formelle tekst i selve den kommissionsbeslutning, i henhold til hvilken høringen blev foretaget. Beslutningen af 26. februar 1971 overlader en højerestående tjenestemand kompetencen til at foretage den høring, som går forud for indledningen af en disciplinær forfølgning, for derved at undgå, at en så vigtig handling ikke udøves af underordnede tjenestemænd, og at der ikke fremkommer tilståelser eller påståede tilståelser under tvivlsomme omstændigheder. I det foreliggende tilfælde udgør overtrædelsen af denne beslutning ikke en simpel formfejl men en processuel mangel; det drejer sig om en væsentlig mangel ved en disciplinær sag, som får virkning for lovligheden af hele forfølgningen.

Kommissionen hævder, at det af selve ordlyden i vedtægtens artikel 87, 2. afsnit og ved at sammenholde denne bestemmelse med artikel 7, 3. afsnit i bilag IX fremgår, at høringen, der går forud for den discilpinære forfølgning, ikke nødvendigvis skal foretages af ansættelsesmyndigheden selv. Domstolen har anerkendt dette princip i sin dom af 11. juli 1968 (sag nr. 35/67, Van Eick mod Kommissionen, Rec. 1968, s. 481); dette har sagsøgeren ikke bestridt.

Kommissionens beslutning af 26. februar 1971 præciserer i sin artikel 1, at det er formålet med de følgende bestemmelser at fastlægge betingelserne for udøvelsen af de beføjelser, der ifølge vedtægten er overladt ansættelsesmyndigheden. Særlige handlinger er forbeholdt denne myndighed, mens andre kan

foretages af administrationen. Den forudgående høring, der er nævnt i artikel 87, 2. afsnit, er ikke forbeholdt ansættelsesmyndigheden; artikel 5 i beslutningen af 26. februar 1971 har kun til formål at give personaledirektøren beføjelse til at fastslå, om der skal indledes en forudgående høring eller ej, men forpligter ham på ingen måde til selv at indlede denne.

Denne fortolkning stemmer overens med Domstolens dom i de forenede sager nr. 27 og 30/64 (Fonzi mod Kommissionen, dom af 8. juli 1965, Rec. 1965, s. 616).

Det forhold, an personaledirektøren betroede den forudgående høring af sagsøgeren til en afdelingschef, en erfaren tjenestemand, der gennem mange år havde ledet afdelingen for personlige rettigheder, og som på grund af sin anciennitet var udpeget som direktørens stedfortræder, udgjorde hverken en krænkelse af teksten eller af ånden i de bestemmelser som med urette påstås overtrådt.

I hvert fald udgør krænkelsen af artikel 87, 2. afsnit ikke nogen væsentlig mangel, som kan påvirke lovligheden af disciplinærrådets meddelelse eller af afskedigelsesbeslutningen.

2. Krænkelse af retten til forsvar

Sagsøgeren påpeger, at den tjenestemand, som har beføjelsen til at træffe afgørelsen om indledning af den disciplinære forfølgning, i dette tilfælde personaledirektøren, kun har ret til at støtte sig på oplysninger, der er fremgået af en forudgående høring, som han selv har foretaget. Da sagsøgeren imidlertid ikke er blevet afhørt af personaledirektøren selv og således ikke har kunnet fremføre sit synspunkt over for den kompetente myndighed, har personaledirektøren baseret sig på afhøringer foretaget af tjenestemænd, som ikke var kvalificerede hertil. Der er ikke i vedtægten hjemlet de ansatte i sikkerhedskontoret nogen beføjelse til at foretage afhøringer inden for rammerne af en disciplinær forfølgning, og erklæringer afgivet over for dem bør ikke tillægges nogen virkning; den tjenestemand, der af personaledirektøren havde fået til opgave at indlede den forudgående høring af sagsøgeren, havde helt og udelukkende gentaget de konstateringer og afhøringsrapporter, som de nævnte ansatte i sikkerhedskontoret var fremkommet med.

I øvrigt havde denne tjenestemand gjort de strafferetlige subsumptioner af de handlinger, sagsøgeren blev beskyldt for, og som var indeholdt i disse rapporter, til sine egne; han overskred således sine beføjelser og udøvede en kompetence, som kun tilkommer kriminaldommeren. Hans subsumptioner blev gentaget i den rapport, som personaledirektøren tilsendte disciplinærrådet; disse var derfor, da de blev gentaget flere gange, af en sådan art, at de kunne få afgørende indflydelse på opfattelsen både hos disciplinærrådet og hos den tjenestemand, der traf afskedigelsesbeslutningen.

Mangelen af en forudgående høring af sagsøgeren ved den kompetente tjenestemand og hans afhøring ved ukvalificerede tjenestemænd har således været en alvorlig ulempe for ham under hele den disciplinære forfølgning.

Den disciplinære forfølgning var fra starten behæftet med mangler. Disciplinærrådets udtalelse af 7. marts 1972 og afskedigelsesbeslutningen af 14. april 1972 bør annulleres; afgørelsen om suspension af 11. januar 1972 bør annulleres af de samme grunde.

Kommissionen bemærker, at rapporten fra sikkerhedskontoret er resultatet af en administrativ undersøgelse, der går forud for enhver disciplinær forfølgning og foretages efter anmodning fra personaledirektoratet; denne repport blev af personaledirektøren forenet med hans egen rapport. Disse to rapporter var samlet i den aktsamling, som forelå under disciplinærrådets og ansættelsesmyndighedens forhandlinger; deres indhold er blevet meddelt sagsøgeren, som under hele forfølgningen har haft rig lejlighed til at gøre sine synspunkter gældende.

Med hensyn til subsumptionen må man

for det første fastslå, at sagsøgeren, hvis han var blevet anmodet om at tage stilling til det materielle inhold af de nævnte omstændigheder over for personaledirektøren, ikke ville have afgivet afvigende erklæringer; personaledirektøren havde derfor ikke kunnet gøre andet end rejse sag for disciplinærrådet.

Sagsøgeren har i øvrigt også under den disciplinære forfølgning haft rig lejlighed til at forsvare sig.

Endelig har subsumptionen af de faktiske omstændigheder ikke haft nogen juridisk betydning, og de påklagede udtryk findes hverken i udtalelsen fra disciplinærrådet eller i afskedigelsesbeslutningen; disse har kun drejet sig om de faktiske omstændigheder og har undersøgt, om der i disse omstændigheder lå en faglig forseelse, der kunne medføre en disciplinær sanktion.

3. Krænkelse af artiklerne 8 og 9 i vedtægtens bilag IX

Sagsøgeren erindrer om, at disciplinærrådet i henhold til artikel 4 i vedtægtens bilag II består af en formand og 4 medlemmer; i henhold til artikel 8 i vedtægtens bilag IX deltager formanden for disciplinærrådet kun i afstemninger, når der er tale om procedurespørgsmål eller i tilfælde af stemmelighed; endelig bestemmer samme bilags artikel 9, at den begrundede udtalelse, som disciplinærrådet skal afgive med stemmeflerhed om den sanktion, som det finder bør anvendes i anledning af de påklagede forhold, skal underskrives af samtlige medlemmer af rådet.

Det følger af alle disse bestemmelser, at vedtægten sondrer mellem disciplinærrådets formand og dets medlemmer, navnlig på den måde, at formanden ikke er medlem af rådet og derfor ikke må underskrive den begrundede udtalelse. Det er logisk, at formanden ikke deltager i rådets afgørelser, da dette består af to tjenestemænd fra ansættelsesmyndigheden og to fra personaleudvalget.

I den foreliggende sag har formanden for disciplinærrådet imidlertid ikke blot underskrevet den begrundede udtalelse, men det fremgår desuden af forhandlingsprotokollerne fra rådets møder den 6. og 7. marts 1972, at formanden har taget aktivt del i forhandlingerne, skønt der ikke forelå en sådan situation, som ifølge vedtægten undtagelsesvis berettiger en sådan deltagelse.

Der foreligger af den grund samtidig en krænkelse af ligevægten i rådets rådslagninger og afstemninger og af en formel bestemmelse i vedtægten.

Kommissionen svarer, at formanden for disciplinærrådet ved sin underskrift under den af dette vedtagne udtalelse kun har autoriseret denne; denne underskrift kan klart ikke være noget bevis for, at formanden har deltaget i selve afgørelsen.

Artiklerne 8 og 9 i vedtægtens bilag IX udtaler sig på ingen måde imod, at formanden for disciplinærrådet medvirker ved dettes forhandlinger, idet det er hans opgave at lede diskussionen; han må blot ikke deltage i selve afgørelsen ved at stemme for eller imod et forslag vedrørende sagens realitet, undtagen hvis der foreligger stemmelighed. I det foreliggende tilfælde har medlemmerne af disciplinærrådet været enige i deres afgørelse såvel vedrørende den foreslåede sanktion som dem begrundede udtalelse, og formanden har således ikke været nødt til at stemme, hvilket han heller ikke har gjort.

Forhandlingsprotokollerne fra disciplinærrådets møder viser, at formanden ikke på nogen måde har overskredet sine beføjelser. Den søgsmålsgrund, der støttes på en påstået krænkelse af artikel 8 i vedtægtens bilag IX, savner ethvert grundlag.

4. Fejlagtig vurdering af de faktiske omstændigheder.

Sagsøgeren klager over, at disciplinærrådets udtalelse og afskedigelsesbeslutningen har betegnet hans handlinger som ulovlige. Det fremgår imidlertid af de afhøringer, disciplinærrådet har foretaget, at han ikke havde anden hensigt end

at gøre en person, som ønskede at opnå beskæftigelse hos Kommissionen, en tjeneste, og dette uden noget ønske om profit. Derfor indeholder disciplinærrådets udtalelse og afskedigelsesbeslutningen i det omfang det der antages, at sagsøgeren stillede betalingen af et pengebeløb som nødvendig betingelse for indtræden i Kommissionens tjeneste, en fejlagtig vurdering af de faktiske omstændigheder.

Kommissionen fremhæver, at hverken disciplinærrådets udtalelse eller afskedigelsesbeslutningen benytter ordet »ulovlig handling«; disse to instanser har imidlertid bedømt de handlinger, som lægges sagsøgeren til last, som en alvorlig disciplinær forseelse.

Det er bevist ved sagsøgerens egne erklæringer og bekræftet af de erklæringer, som den pågældende person og Drescig har afgivet, at sagsøgeren faktisk har ladet ansøgeren tro, at han for at indtræde i Kommissionens tjeneste skulle betale et beløb på 12 000 BF. Det kan heller ikke bestrides, at dette beløb blev betalt af sagsøgeren til Drescig for den pågældende persons regning. Det fremgår af alle sagens akter, at det ligeledes er med rette, det er antaget, at beløbet på 3 000 BF for sagsøgeren udgjorde et forskud, som han senere har fået tilbagebetalt.

Det er således berettiget, at både udtalelsen fra disciplinærrådet og afskedigelsesbeslutningen har bedømt de omstændigheder, der er bevist, og som belaster sagsøgeren, som en alvorlig disciplinær forseelse.

5. Sanktionens størrelse

Sagsøgeren er af den opfattelse, at den sanktion, han er pålagt, står i misforhold til grovheden af de forsømmelser, han er beskyldt for, især når man sammenligner med dem, er tillagt Drescig.

Kommissionen mener ikke, at denne søgsmålsgrund kan antages til realitetsbehandling; når det drejer sig om sanktionens størrelse, er det ikke Domstolens opgave at sætte sin vurdering i stedet for ansættelsesmyndighedens Domstolen skal begrænse sig til at undersøge, om de påberåbte faktiske omstændigheder er materielt rigtige, og om de juridisk udgør en disciplinær forseelse. Et klart misforhold mellem den disciplinære forseelse og den anvendte sanktion kan uden tvivl udgøre et tilfælde af magtfordrejning; en sådan magtfordrejning er imidlertid ikke blevet påberåbt i den foreliggende sag.

Det er derfor med rette, ansættelsesmyndigheden har antaget, at de handlinger, sagsøgeren er beskyldt for, er af en så alvorlig karakter, at de gør det berettiget at anvende sanktionen: afskedigelse uden fortabelse af retten til pension.

6. Skadeserstatning

Sagsøgeren mener, at han har et krav på skadeserstatning mod Kommissionen på 30 000 BF til salær til den advokat, som har bistået ham under den disciplinære forfølgning.

Kommissionen hævder under henvisning til artikel 10 i vedtægtens bilag IX, at tjenestemanden, såfremt en disciplinærsag ender med en beslutning om afskedigelse, selv skal betale sagens omkostninger, specielt honorar til en bisidder, der ikke tilhører Fællesskaberne.

Kun i tilfælde af annullation af såvel udtalelsen fra disciplinærrådet som afskedigelsesbeslutningen er det Domstolens opgave at fastsætte skadeserstatningsbeløb.

Præmisser

1 Denne sag sigter på annullation af afskedigelsesbeslutningen af 14. april 1972 fra Kommissionens generaldirektør for personalet, herunder de forudgående

retsakter, der er udstedt inden for rammerne af en disciplinær forfølgning, iværksat mod sagsøgeren som følge af hans deltagelse i dadelværdige handlinger, som er begået af en anden tjenestemand, Giuseppe Drescig (dom af denne dato i sag nr. 49/72), og som udgør et misbrug af officielle funktioner og afkrævning af pengebeløb fra personer, som ønsker ansættelse ved Kommissionen;

2 uden at benægte realiteten i de omstændigheder, der ligger til grund for den pålagte sanktion, bestrider sagsøgeren gyldigheden af den trufne beslutning, idet han påberåber sig indsigelser baseret på fejl i den disciplinære forfølgning, en forkert subsumption af de faktiske omstændigheder og den vedtagne sanktions uforholdsmæssighed;

3 i øvrigt anmoder han Domstolen om at dømme Kommissionen til at betale et beløb af 30000 BF i skadeserstatning.

Vedrørende antagelse til realitetsbehandling af kravet om annullation af den forudgående afgørelse om suspension

4 Denne sag angår annullation ikke blot af afskedigelsesbeslutningen af 14. april 1972 men også af samtlige forudgående retsakter, herunder den afgørelse om suspension, som den 11. januar 1972 blev truffet med hensyn til sagsøgeren;

5 Kommissionen hævder, at sagen ikke kan antages til realitetsbehandling for så vidt angår denne sidste retsakt, fordi sagen er for sent anlagt;

6 efter Kommissionens opfattelse var suspension ikke blot en simpel forberedende retsakt men en selvstændig afgørelse, som kunne have været genstand for en klage eller et sagsanlæg inden for fristerne.

7 Denne søgsmålsgrund har kun interesse for spørgsmålet om annullation af afskedigelsesbeslutningen;

8 man må altså i første række undersøge de søgsmålsgrunde, der retter sig mod denne beslutning.

Vedrørende søgsmålsgrunden om underkendelse af retten til forsvar og specielt om krænkelse af vedtægtens artikel 87 samt af Kommissionens afgørelse af 26. februar 1971

9 Sagsøgeren gør opmærksom på, at den disciplinære forfølgning i henhold til tjenestemandsvedtægtens artikel 87 indledes på ansættelsesmyndighedens foranledning efter høring af tjenestemanden;

10 denne høring skal ifølge Kommissionens afgørelse af 26. februar 1971 om udøvelsen af de beføjelser, der i henhold til tjenestemandsvedtægten er tillagt ansættelsesmyndigheden, for så vidt angår sagsøgerens kategori foretages af personaledirektøren;

11 sagsøgeren blev i strid med denne bestemmelse aldrig afhørt af denne tjenestemand;

12 personaledirektøren har faktisk delegeret sine beføjelser til chefen for afdelingen for personlige rettigheder, som på sin side har støttet sig på en undersøgelse foretaget af tjenestemændene i Kommissionens »sikkerhedskontor«, som vedtægten ikke tillægger nogen retlig eksistens;

13 endelig var den formelle fejl i den vedtægtsmæssige afhøring af sagsøgeren en alvorlig byrde for ham under hele forfølgningens forløb.

14 Man kan ikke bestride lovligheden af »sikkerhedskontoret«s mellemkomst i løbet af den indledende undersøgelse, da dette kontor er oprettet forskriftsmæssigt og tillagt beføjelser inden for rammerne af den myndighed, der tilkommer Kommissionen i medfør af artikel 16 i Traktaten om oprettelse af et fælles Råd og en fælles Kommission for De europæiske Fællesskaber;

15 den formelle fase i den disciplinære forfølgning skal i henhold til vedtægtens artikel 87, andet afsnit, andet punktum indledes på ansættelsesmyndighedens foranleding »efter høring af tjenestemanden«;

16 vedtægten præciserer ikke nærmere, på hvilke måder og under hvilke former denne høring skal finde sted;

17 Kommissionens afgørelse af 26. februar 1971 — truffet i henhold til vedtægtens artikel 2, hvorefter hver institution bestemmer, hvilke myndigheder, der inden for dens område skal udøve de beføjelser, der tilkommer ansættelsesmyndigheden — bestemmer i artikel 5, at det, for så vidt angår tjenestemænd i

kategorierne C og D, er personaledirektøren, der udøver de funktioner, som tilkommer ansættelsesmyndigheden med hensyn til den forudgående høring, der er fastsat i vedtægtens artikel 87, andet afsnit, andet punktum;

18 den almindelige udformning af denne afgørelse, der indeholder en detaljeret opregning af funktioner af meget forskellig vigtighed, viser, at det snarere drejer sig om en fordeling af sagsområder inden for Kommissionens tjenestegrene end om en fast tildeling af beføjelser, hvis ikke-overholdelse sanktioneres med ugyldighed af de retsakter, som tilvejebringes uden for disse rammer;

19 at afgørelsen af 26. februar 1971 har denne karakter, bekræftes ved den omstændighed, at Kommissionen har offentliggjort den ikke blot i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* men også i en informationsbulletin til personalet;

20 under disse omstændigheder kan man ikke fortolke den nævnte retsakt således, at den på forhånd udelukker enhver mulighed for subdelegation fra de udpegede tjenestemænd, eller at den i særlige tilfælde udelukker fravigelse fra de fordelingskriterier, Kommissionen har fastlagt;

21 en subdelegation eller fravigelse fra de nævnte kriterier kan kun bevirke ugyldighed af en retsakt, der er udfærdiget af administrationen, når der er fare for, at retsakten gør indgreb i de garantier, der er indrømmet tjenestemændene i henhold til vedtægten eller i henhold til principperne for god ledelse inden for personaleadministration;

22 dette er ikke tilfældet i den foreliggende sag, da generaldirektøren for personalet har betroet høringen af sagsøgeren til en på dette punkt særlig kvalificeret tjenestemand, chefen for afdelingen for personlige rettigheder under generaldirektoratet for personalet;

23 undersøgelsen af den rapport, der er udarbejdet af denne tjenestemand, viser, at sagsøgeren har haft ret til en dybtgående og upartisk undersøgelse, inden for hvis rammer retten til forsvar fuldt ud er blevet respekteret;

24 den tjenestemand, som har haft til opgave at foretage høringen, har med sagsøgeren i detaljer gennemgået de oplysninger, som er fremkommet ved de forudgående undersøgelser, og sidstnævnte har uden forbehold anerkendt rigtigheden heraf;

25 høringens forskriftsmæssige karakter kan under disse omstændigheder ikke bestrides;

26 søgsmålsgrunden må således forkastes.

Vedrørende søgsmålsgrunden om den forkerte subsumption eller vurdering af de faktiske omstændigheder

27 Sagsøgeren gør endvidere gældende, at de tjenestemænd, som foretog afhøringerne, under hele den indledende procedure til stadighed subsumerede de handlinger, han beskyldtes for, under udtryk fra strafferetten, såsom »pengeafpresning« og »bedrageri«;

28 sådanne udtryk må ifølge sagsøgeren ikke benyttes i en disciplinær forfølgning, og de pågældende tjenestemænd har ved alligevel at gøre det tiltaget sig en beføjelse, som kun kriminaldommeren besidder;

29 endvidere er sagsøgerens forbindelser med den person, sam han havde præsenteret for Giuseppe Drescig for mod betaling af et pengebeløb at lade ham indtræde i Kommissionens tjeneste, blevet subsumeret forkert, dvs. på en ugunstig måde af de tjenestemænd, som foretog den forudgående undersøgelse, mens det kun har været hans hensigt at gøre den pågældende person en tjeneste.

30 Intet forhindrer de disciplinære myndigheder i at gøre brug af en tilnærmelse til begreberne fra strafferetten med henblik på at definere eller eventuelt subsumere de faktiske omstændigheder, der er forelagt dem til bedømmelse;

31 i betragtning af den organiske adskillelse mellem disciplinær og strafferetlig forfølgning foreligger der ingen risiko for sammenblanding til skade for den tjenestemand, som er underkastet disciplinær forfølgning;

32 desuden kan man ikke på nogen måde bebrejde de tjenestemænd, der foretog den disciplinære undersøgelse, at de har givet udtryk for formodninger med hensyn til sagsøgerens bevæggrunde, da sådanne hypoteser udgør en integreret del af enhver undersøgelsesmetode;

33 sagsøgeren kan heller ikke klage over bedømmelser, som objektivt kan bekræftes af de faktiske omstændigheders materielle indhold, selv om de er lidet flatterende for ham;

34 denne søgsmålsgrund må således forkastes.

Vedrørende søgsmålsgrunden om krænkelse af artiklerne 8 og 9 i vedtægtens bilag IX

35 Sagsøgeren betvivler endvidere gyldigheden af disciplinærrådets afgørelse, ikke blot fordi den begrundede udtalelse er underskrevet af rådets formand, men også fordi det fremgår af forhandlingsprotokollerne, at formanden har taget aktivt del i forhandlingerne på trods af, at artikel 8 i vedtægtens bilag IX bestemmer, at formanden for disciplinærrådet kun deltager i afstemningen, når der er tale om procedurespørgsmål eller i tilfælde af stemmelighed, og fordi artikel 9 kræver, at den begrundede udtalelse alene underskrives af rådets medlemmer.

36 Det er formålet med artikel 8 i bilag at muliggøre, at det paritære system, efter hvilket disciplinærrådene er sammensat, kan fungere i den udstrækning, disse råd er i stand til på det nævnte grundlag at træffe flertalsafgørelse;

37 efter dette system skal formanden kun stemme, når der foreligger stemmelighed, samt når der er tale om procedurespørgsmål;

38 i øvrigt har formanden i denne egenskab alle de beføjelser, der er nødvendige med henblik på at sikre disciplinærrådets normale virksomhed.

39 Det fremgår af de aktsamlingen vedlagte forhandlingsprotokoller, at formanden ikke har haft anledning til at gribe ind over for afgørelsen om den begrundede udtalelse, da medlemmerne af rådet var enige på dette punkt;

40 det forhold, at formanden har underskrevet de forskellige retsakter vedrørende den disciplinære forfølgning, udgør blot en normal udøvelse af hans kompetence, der omfatter beføjelsen til at attestere procedurens rigtige forløb og til at gøre rådets retsakter autentiske;

41 gyldigheden af disse retsakter påvirkes således ikke af den kendsgerning, at de er underskrevet af formanden;

42 søgsmålsgrunden må således forkastes.

Vedrørende sanktionens strenghed

43 Sagsøgeren mener, at den sanktion, der er blevet anvendt mod ham — afskedigelse uden fortabelse af retten til pension — står i misforhold til grovheden af de handlinger, han beskyldes for, særlig når man sammenligner med de forseelser, der tilregnes hans medskyldige, Giuseppe Drescig;

44 Kommissionen mener, at denne søgsmålsgrund ikke kan antages til realitetsbehandling, fordi det ikke tilkommer Domstolen at sætte sin vurdering i stedet for den disciplinære myndigheds.

45 Når der er ført bevis for de handlinger, sagsøgeren lægges til last, tilkommer det disciplinærmyndigheden at vælge den hertil svarende sanktion;

46 da sagen ikke drejer sig om økonomiske spørgsmål, kan Domstolen ikke sætte sin vurdering i stedet for den nævnte myndigheds undtagen i tilfælde af klar overskridelse af skønnets grænser eller magtfordrejning;

47 dette er ikke tilfældet i den foreliggende sag;

48 derfor må det klagepunkt, der vedrører den anvendte sanktion, forkastes.

Vedrørende kravet om skadeserstatning

49 Da alle sagsøgerens søgsmålsgrunde er blevet forkastet, bortfalder kravet om skadeserstatning.

Vedrørende sagsomkostningerne

50 I henhold til procesreglementets artikel 69, § 2 bliver den part, der taber sagen, dømt til at afholde sagsomkostningerne;

51 sagsøgeren har ikke fået medhold i sine søgsmålsgrunde;

52 i henhold til procesreglementets artikel 70 bærer institutionerne imidlertid selv de af dem afholdte udgifter i sager mod ansatte i Fællesskaberne.

På grundlag af disse præmisser,

efter at have hørt den refererende dommers rapport;
efter at have hørt de af parterne afgivne mundtlige indlæg;
efter at have hørt generaladvokatens forslag til afgørelse;
under henvisning til tjenestemandsvedtægten, særlig dens artikel 87 og artiklerne 7, 8 og 9 i dens bilag IX;
under henvisning til protokollerne vedrørende Statutten for Domstolen;
under henvisning til procesreglementet for De europæiske Fællesskabers Domstol, særlig dets artikler 69 og 70, udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (anden afdeling)

i det den forkaster enhver anden videregående eller hermed uforenelig påstand:

1. **Sagsøgte frifindes.**
2. **Hver af parterne afholder sine egne sagsomkostninger.**

Pescatore Sørensen Mackenzie Stuart

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg, den 30. maj 1973.

A. Van Houtte
Justitssekretær

P. Pescatore
Formand for anden afdeling

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT A. TRABUCCHI FREMSAT DEN 5. APRIL 1973 [1]

Hr. Formand,
ærede dommere,

To sager om ulovlig adfærd af yderst alvorlig karakter er forelagt os til undersøgelse og Dem til pådømmelse (sagerne nr. 46/72 og 49/72). Heldigvis skal Domstolen ved dens kontrol af disciplinære foranstaltninger, der pålægges af Kommissionen, ikke undersøge detaljerne i en sag, som stadig er »male olet«; der består ingen strid mellem parterne om de faktiske omstændigheder. Det er næsten endnu mærkeligere, at vi i et disciplinært spørgsmål, hvor de faktiske omstændigheder er af yderste vigtighed, har at gøre med to sager, hvori det materielle indhold af de omstændigheder, som ligger til grund for den anfægtede afgørelse, overhovedet ikke er til debat.

De faktiske omstændigheder er kendt, og vi behøver kun at resumere dem kort. De Greef, der er tjenestemand i lønklasse D 2, blev ansat ved Kommissionen for De europæiske Fællesskaber den 25. september 1959 som betjent og fortsatte i denne stilling kun afbrudt af perioden mellem en beslutning om at afskedige ham, der blev truffet den 28. juni 1963, og Domstolens dom af 1. juli 1964, som annullerede denne afgørelse. I året 1971 tilbød han at hjælpe en udenforstående til at få en stilling inden for Kommissionen. Med henblik herpå anmodede han Drescig, en tjenestemand i lønklasse C 3, der var blevet ansat i telex-afdelingen den 16. maj 1967, om at hjælpe sig med dette forehavende. Efter aftale med Drescig underrettede De Greef den interesserede person om Drescig's tilbud om mod

1 — Oversat fra italiensk.